

N:o 9.

Ank. till Riksd. Kansli den 15 April 1880, kl. 3 e. m.

*Första Kammarens Första Tillfälliga Utskotts Utlåtande N:o 5,
i anledning af väckt motion om aflåtande af underdånig
skrifvelse till Kongl. Maj:t angående post- och telegraf-
verkens förening.*

Under åberopande af den omständigheten att, i en senare tid inkomsten af postutvexlingen och telegrambefordringen icke lemnat tillgång till bestridande af post- och telegrafverkens utgifter, hvarföre, till den årliga bristens betäckande, nödigt befunnits anlita bidrag af andra statsmedel — ett förhållande som dock, enligt hvad Utskottet anser sig böra anmärka, icke, hvad postverket angår, inträffat efter utgången af år 1878 — har, i en inom Riksdagens Första Kammaré väckt och till handläggning af Utskottet öfverlemnad motion (N:o 13), Herr *R. Tornerhjelm* föreslagit, det Riksdagen måtte hos Kongl. Maj:t i underdånighet anhålla dels om åstadkommande af en utredning, huru, derest post- och telegrafverken komme att under en styrelse förenas, inkomster och utgifter för dessa verk kunde komma att ställa sig, dels ock att, om af en sådan utredning framginge, att en förening af öfvermålda slag blefve med statens fördel öfverensstämmande, Kongl. Maj:t måtte till näst sammanträdande Riksdag göra framställning om de båda verkens förenande under en gemensam styrelse.

Frågan om post- och telegrafverkens sammanslagning har redan förut, vid särskilda tillfällen, utgjort föremål för Riksdagens pröfning.

Med anledning af en utaf Riksdagens revisorer gjord framställning hade, i underdånig skrifvelse den 13 Maj 1868, Riksdagen anhållit att, efter föregången utredning af de fördelar och olägenheter, som kunde härflyta af post- och telegrafverkens förening under en gemensam styrelse, Kongl. Maj:t måtte för Riksdagen framlägga förslag till en normalstat för postverket, hvilken stat, för den händelse att en sammanslagning af de båda inrättningarna befundes fördelaktig, äfven borde omfatta telegrafverket.

Sedan emellertid, vid föredragningen af detta ärende den 12 december 1869, Kongl. Maj:t, efter vederbörandes hörande, funnit någon annan åtgärd, i anledning af Riksdagens framställning, icke för det dåvarande böra ifrågakomma, än meddelande af det nådiga förklarande att å de orter, der båda styrelserna funno sådant lämpligt, befattningarna såsom postexpeditör och telegrafstationsföreståndare, vid inträffande ledighet, må hos samma person förenas,

blef år 1871, vid regleringen af utgifterna under riksstatens sjunde hufvudtitel, frågan om post- och telegrafverkens förening under en gemensam förvaltning ånyo till behandling upptagen af Riksdagen, som, i skrifvelse den 10 Maj samma år, hemställde, att frågan om post- och telegrafverkens förening måtte komma under förnyad ompröfning, på det att, om föreningen af de båda verken vunne godkännande, ett organisationsförslag i sådant syfte måtte varda utarbetadt.

Efter det att, med anledning häraf, ett yttrande i ämnet till finansdepartementet afgifvits af dåvarande chefen för telegrafverket, blef emellertid, under återopande af omständigheter utaf mera tillfällig art, såsom att frågan om post- och telegrafverkens förening icke lång tid förut varit underkastad Kongl. Maj:ts nådiga pröfning; att sedan dess icke några förändrade förhållanden inträdt; och att icke ens vid något af verken chefsplatsen vore för tillfället ledig,

den 3 November 1871 meddeladt det förklarande, att Kongl. Maj:t ej ansåge någon åtgärd i anledning af Riksdagens ifrågavarande framställning påkallas.

Under det att emellertid år 1869 en förening i orterna af post- och telegrafanstalter endast blifvit medgifven, ansågos år 1873 särskilda åtgärder böra vidtagas för att så mycket som möjligt befrämja en dylik sammanslagning.

Den författning, som härom den 6 Juni sistnämnda år i nåder utfärdades, stadgar hufvudsakligen,

att på styrelserna för post- och telegrafverken gemensamt ankommer att bestämma, när och hvar en förening af post- och telegraf-

anstalt bör genomföras, under det att en dylik förening alltid skall upphöra så snart sådant af någondera styrelsen påkallas;

att tjänsteman inom det ena verket, hvilken önskar inhemta kännedom om tjänstgöringen inom det andra verket, skall, för sådant ändamål, under viss tid beredas ledighet, utan skyldighet att deltaga i utgifterna för vikaries aflönande;

att i fullmakter och konstitutorialer, som af verkens styrelser utfärdas å befattning vid post- eller telegrafanstalt, skall intagas föreskrift om skyldighet för den utnämnde att underkasta sig icke allenast den utvidgade och förändrade tjänstgöring, som af möjligen ifrågakommande förening mellan post- och telegraftjänst kan föranledas, utan ock den förflyttning till annan tjänstgöringsort, som kan varda honom ålagd;

att, vid tillsättande af befattningar vid förenade postexpeditioner och telegrafstationer skall iakttagas, att dessa befattningar, så vidt utan olägenhet kan ske, något så när jemnt fördelas mellan post- och telegrafverkens personal;

att förening af poststation och telegrafstation icke skall innefatta anledning till någon nedsättning i de arvoden som förut för hvardera af dessa anstalter utgått;

att deremot den som förordnas att bestrida göromålen vid förenad postexpedition och telegrafstation, skall vidkännas afdrag å aflönningen, i allmänhet motsvarande en fjerdedel af den å stat uppförda lön eller arvode;

att, der vid förenad postexpedition och telegrafstation påkallas användande af flere tjänstemän eller af extra biträden, på styrelserne gemensamt skall ankomma dels att på den tjänstgörande personalen fördela de löneanslag som finnas å verkens stater uppförda, dels ock att bestämma, huru stor del af de å hvardera verkets stat till extra biträdens bekostande uppförda anslag må böra för ändamålet anvisas;

att likaledes på de begge styrelserna gemensamt skall ankomma att fastställa villkoren för kompetens till anställning vid förenad post- och telegrafanstalt; att ådöma bestraffning för svårare tjänstefel af den som vid dylik anstalt användes; att träffa aftal om förhyrande, i vissa fall, af erforderliga lokaler, samt att bestämma om hyresbeloppets fördelning på de begge verken;

att, der det ena verket eger lägenhet som utan men kan undvaras, densamma, i mån af behof, skall utan hyra, till användande af det andra verket upplåtas,

samt att då, vid handläggning af ärende som icke rör genomförande af post- och telegrafanstalts förening eller dylik förenings upp-

hörande, styrelserna för postverket och telegrafverket stanna i olika meningar, det skall tillkomma chefen för Finansdepartementet att, på anmälan, bestämma, åt hvilkendera styrelsen afgörandet må öfverlemnas.

Bland dessa bestämmelser hade redan förut, enligt skrifvelse den 22 maj 1873, de, hvilka afse lönevilkoren för förenad post- och telegrafanstalt, blifvit äfven af Riksdagen godkände.

Det mål, som med förenämnde anordningar afsetts, har emellertid endast i mycket ringa mån blifvit uppnådt.

Enligt hvad Utskottet haft tillfälle inhemta, inskränker sig nemligen för närvarande till fem antalet förenade postexpeditioner och telegrafstationer. Och äfven vid dessa har sammanslagningen endast på det sätt åstadkommits att — oaktadt åberopade stadgandet rörande befattningarnes fördelning så jemnt som möjligt mellan post- och telegrafverkens personal — samtliga de personer som för närvarande användas till gemensam post- och telegraf-tjenstgöring, en i Leksand, en i Ljusne och en i Säter samt tvenne vid vardera af filialkontoren å Ladugårdslandet och å Kungsholmen inom hufvudstaden, redan före befordran till ifrågavarande befattningar voro i telegrafverkets tjenst anstälde, under det att endast två bland dem, begge ordinarie assistenter i telegrafverket, förut varit, såsom extra ordinarie tjänstemän, äfven inom postverket använde.

Derjemte har, enligt hvad Utskottet meddelats, visserligen af styrelserna för post- och telegrafverken äfven fattats beslut, för något mer än ett år sedan, om förening af post- och telegrafanstalterna i Lindesberg, och, under senaste tiden, om träffande af enahanda anordning i Nya Kopparberget; af hvilka förenade post- och telegrafanstalter den förra borde förestås af en förutvarande postexpeditör och den senare af en ordinarie telegrafassistent; men har i afseende å begge dessa sammanslagningar telegrafstyrelsen förbehållit sig rätt att bestämma tiden när en dylik förändring kan komma att vidtagas.

Å förenade *poststationer* och telegrafstationer uppdrages alltid befattningen såsom föreståndare åt der förut anställd telegrafist.

Då redan vid tidpunkten för uppgörande af underdåniga förslag till löneroglering för Generalpoststyrelsen och Telegrafstyrelsen, här ofvan omförmälda förhållanden gestaltade sig föga mindre ofördelaktigt än hvad för närvarande kan anses vara fallet, samt sålunda omständigheterna syntes gifva ökad stöd åt det i Riksdagens åberopade skrifvelse den 10 Maj 1871 uttalade antagande att, så länge icke öfverstyrelsen för post- och telegrafverken är gemensam, någon sammanslagning i större utsträckning af post- och telegrafanstalter svårigen skall varda åvägabragt, hade af den för dessa ärendens behandling

nedsatta komité blifvit i underdånighet hemställt, att, derest fortfarande en sådan sammanslagning ansåges önskelig, äfven till innehafvare af tjänster inom de begge styrelseverken måtte utsträckas föreskriften om skyldighet att underkasta sig den utvidgade och förändrade tjänstgöring som af post- och telegrafverkens möjligen ifrågakommande förening under en gemensam styrelse kan komma att härflyta.

Denna framställning blef så väl af Kongl. Maj:t som af Riksdagen bifallen.

Sammanställt med hvad genom nådiga brefvet den 6 Juni 1873 blifvit stadgadt rörande äliggande för tjänstemännen vid postanstalt eller telegrafstation att åtaga sig tjänstgöring äfven vid förenad post- och telegrafanstalt, synes åberopade beslut knappt gifva anledning till antagande af annat än att, i ena som i andra fallet, redan gjort sig gällande den åsigt, att en verklig och fullständig förening af post- och telegrafverken bör genomföras. Utskottet anser sig emellertid icke böra underlåta att här nedan i ett sammanhang redogöra för de skäl som, under frågans föregående behandling, blifvit, vid olika tillfällen, för och emot en dylik sammanslagning anförde.

Såsom skäl mot en dylik förening har blifvit åberopad den omständigheten att mellan göromålen inom de begge embetsverken icke skulle finnas någon sådan likhet att deraf kunde hemtas skäl till verkens förenande under samma styrelse.

Utom det att i så många andra länder en mot denna uppfattning stridande åsigt gjort sig gällande, kan emellertid med fog anmärkas, att skriftliga meddelandens fortskaffande med telegraf och desammas befordran med post icke innefatta så olikartade bestyr, att ej för den verksamhet, som ursprungligen tillhört postverket, måste anses mera främmande åtskilliga andra förrättningar som under de senare åren åt detta verk uppdragits, såsom bedrivande medelst postanvisning och postförskott af en mycket vidsträckt bankrörelse, besörjandet af tidningars och tidskrifters förskrifning, med hvilket kommissionärskap äfven är förenadt uppbärandet och redovisandet till vederbörande utgifvare af belöpande prenumerationsafgifter m. m.

I skrifvelse den 30 December 1867 har af dåvarande chefen för telegrafverket blifvit anmärkt, att från förhållandena i främmande länder icke kunde hemtas något stöd för yrkandet på post- och telegrafverkens förening; ett påstående hvilket äfven senare upprepats. Och har i sådant afseende blifvit i åberopade skrifvelsen, bland annat, anfördt, att i de flesta andra länder, bland hvilka särskildt omförmålts äfven Frankrike, Österrike, Spanien och Portugal, telegrafärendenas

handläggning varit och fortfarande vore öfverlemnad åt en särskild administration, utan all sammanblandning med postverket;

att äfven i Preussen, der ett försök gjorts med de begge verkens sammanslagning, telegrafverkets förvaltning komme att från och med år 1868 helt och hållet skiljas från postverket,

samt att i Danmark generalpostdirektörens chefskap för telegrafverket vore helt och hållet nominelt, under det att i Norge icke något samband egde rum i behandlingen af post- och telegrafverkens angelägenheter.

Härvid bör anmärkas,

dels att under de senare åren en förening af post- och telegrafverken egt rum icke allenast i de förenämnda länderna, Frankrike, Österrike och Spanien, utan äfven i Storbritannien, likasom en dylik förening finnes genomförd i Belgien, Schweiz, Rumänien och Serbien; hvarförutom, enligt hvad Utskottet haft tillfälle inhemta, äfven för kamrarne i Portugal framlagts förslag till sammanslagning af post- och telegrafverken derstädes;

att äfven i Tyskland, under de senare åren, post- och telegrafverken blifvit ånyo och fullständigt förenade,

samt att hvad af chefen för telegrafverket blifvit anfördt rörande hithörande förhållanden i Norge och Danmark, synnerligen hvad det senare landet angår, icke rätt väl står tillsamman med hvad af vederbörande norska och danska embetsmyndigheter blifvit yttradt i skrivelser som finnas bifogade Riksdagens revisorers berättelse rörande granskningen af 1865 års förvaltning. Nyligen har ock i Norge regeringen föreslagit vidtagande af anordningar som afse att vidga kretsen af de ärenden, hvilka böra af den för post- och telegrafförvaltningen gemensamma personal handläggas.

I nyss åberopade skrifvelse har af chefen för telegrafverket blifvit anfördt, att den enda förändring i styrelsernas organisation som, inom vårt land, en sammanslagning af post- och telegrafverken kunde medföra, vore att hos en och samma person förenades de begge chefsbetena; dervid emellertid vore allt skäl betvifla att den gemensamme chefen skulle medhinna hithörande, olikartade och ansvarsfulla bestyr och åt dem egna den omvårdnad som af en chef rättvisligen kräves; hvarföre ock, efter all sannolikhet, en dylik förening skulle leda derhän, att den gemensamme chefen komme att rigta sin uppmärksamhet mera specielt åt ettdera af de begge verken, till skada för det andra, derest icke särskilda sous-chefer eller åtminstone en sådan för ettdera af verken tillsattes.

Utskottet, som saknar anledning inlåta sig på någon närmare un-

dersökning rörande lämpligaste formen för en möjligen ifrågakommande gemensam styrelse för post- och telegrafverken, anser sig, med afseende å åberopade invändningar, endast böra fästa uppmärksamheten derå att, under förutsättning det förvaltningen på lämpligt sätt organiseras, den i fråga ställda reformen icke bör i Sverige möta svårare hinder än hvad fallet varit annorstädes.

Såsom skäl emot post- och telegrafverkens förening har ytterligare blifvit anfördt,

att, då på en telegrafstation af något slags betydighet tjänstemännens tid vore ständigt upptagen af tjänstebestyr, som icke i ringaste mån finge eftersättas för främmande göromål, en dylik stations förening med en postanstalt skulle, "i stället för att kunna åstadkomma någon besparing, medelst indragning af en eller annan tjänst, tvärtom, genom det samtidiga skötandet af fullkomligt olikartade ärenden, för hvilka tillräcklig tid saknades, skadligt inverka på handläggningen af dem alla",

samt att, om också utan olägenhet kunde med postanstalt förenas obetydligare telegrafstationer, hvarest telegramvexlingen vore ringa och, till följd deraf, föreståndarnes tid föga upptagen, denna omständighet dock icke talade för en förening af post- och telegrafverken, enär föreståndare för dylik telegrafstation lika väl kunde öfvertaga och ombesörja hvarjehanda göromål, hörande till något annat af statens embetsverk.

Den förening af post- och telegrafbefattningar som, införd i så många andra länder, äfven hos oss upprepade gånger påyrkats, afser naturligtvis vinnandet af väsentligen annorlunda beskaffade resultat än som kunna blifva följderna deraf att tillfälligtvis telegrafstations föreståndare tillåtes att med telegraftjänst förena, å *en* ort befattning i ett, å *annan* ort befattning i ett annat af statens verk; en tjänstgöring som, aldrig genom någon författning reglerad, i månget fall kan gifva anledning till missbruk, men icke är af beskaffenhet att bereda statsverket någon minskning i utgifter.

En dylik besparing kan deremot, enligt hvad erfarenheten ådagalagt, åstadkommas genom förening af fullständig postanstalt med telegrafstation, och detta utan att i någon mån åsidosättes hvad af postanstalt eller telegrafstation kan och bör fordras. Denna besparing är dock ingalunda den enda fördel som af en dylik anordning kan påräknas. En mycket väsentlig förmån är den att sålunda minskas antalet svagt, i många fall otillräckligt, aflönade tjänstemän. En annan fördel, särskildt för postutvexlingen, anses ligga deruti att, å orter der nödigt befunnes bibehålla tvenne tjänstemän för den gemensamma

post- och telegrafanstalten, skulle sålunda beredas ett i många fall förut saknad tillfälle att, åtminstone vid större och viktigare posters afsändande och mottagande, påkalla närvaro af *tvänne* tjänstemän; en förman af så mycket större betydelse som utan tvifvel en bland de största olägenheterna af det i allmänhet ringa antalet tjänstemän, som finnas vid landsortspostanstalterna anstälde, är att söka i den omständigheten att, då innehållet af en ankommen post uppgifves icke hafva öfverensstämt med den posten åtföljande karta, någon bevisning icke all id kan åstadkommas, huruvida de felande försändelserna antingen aldrig afgått från inlemningsorten eller blifvit under vägen förskingrade eller möjligen gått förlorade först efter ankomsten till adresspostanstalten; hvadan och då stora penningarremisser ofta åtfölja posterna, ingenting kan vara mera angeläget än att kontrollerna härvid så mycket som möjligt fullständiggöras.

Mot förslaget om de begge verkens förenande har äfven blifvit invänt,

att den förändring till statstelegrafstation af en del privattelegrafstationer, som antagits blifva följden af en dylik stations förenande med postanstalt, skulle blifva ofördelaktig för telegrafkassan, som för privattelegrafstation hade att vidkännas mycket obetydliga utgifter, under det att densamma tillgodokomme hälften af portoinkomsten;

att den besparing i utgift för telegrafverket som kan beredas derigenom att till föreståndare för en del telegrafstationer användas äfven personer af kvinnkön, komme att upphöra derest föreningen med postanstalt gjorde nödvändigt att föreståndarebefattningen blefve åt mansperson uppdragen, samt

att, hvad anginge kommun, hvilken, såsom vilkor för inrättande derstädes af telegrafstation, tillförbundits att kostnadsfritt tillhandahålla stationslokal, föreningen af postexpedient och telegrafstationsföreståndarebefattningarne kunde i viss mån blifva beroende af kommunens medgifvande dertill att lokal, som af densamma upplåtits åt telegrafverket, äfven finge användas för handläggning af postgöromål.

Med afseende å hvad sålunda blifvit anfördt läser endast behöfva anmärkas,

att, oberoende af förening med postanstalt, det redan före 1875 års utgång befunnits med telegrafverkets fördel öfverensstämmande att till statstelegrafstationer förändra alla förut varande så kallade privattelegrafstationer;

att sedan år 1873 något hinder icke vidare möter för kvinnas användande äfven till föreståndare för postexpedition,

samt att den erfarenhet, som hittills vunnits i afseende å förenade

post- och telegrafstationer, visserligen icke gifver anledning antaga, att en eller annan kommun skulle söka motsätta sig postens expedierande i lägenhet, som åt telegrafverket upplåtits; men att emellertid om, mot hvad rimligtvis kan antagas, någonstädes ett liknande yrkande skulle komma att framställas, något hinder icke synes böra möta därför att — med samma rätt som hittills stationslokals tillhandahållande gjorts till vilkor för att en ort skulle beredas tillfälle till telegramvexling — äfven medgifvande att samma lokal må användas jemväl för postgöromålen's bestridande fordras för fortsatt tillgodonjutande af öfvermålda förmån.

Äfvenså har, i sammanhang med uppgörandet af underdånigt förslag till löneroglering för telegrafverket, blifvit, såsom skäl mot vidtagande af de utaf komiterades flertal föreslagna åtgärder till post- och telegrafverkens förenande under en gemensam styrelse, bland annat, anfördt,

att det anmärkta förhållandet, att hittills endast ett fåtal post- och telegraftjenster blifvit förenade, blott i en ganska ringa mån vore beroende deraf att de båda verken icke äro ställda under en gemensam öfverstyrelse,

samt att den nödiga sammanhållningen uti frågor, som röra verken gemensamt, kunde, fortfarande såsom hittills, utöfvas af Chefen för Finansdepartementet, hvarunder begge förvaltningarne lyda.

Den erfarenhet, som vunnits under mer än ett årtionde, lärer väl få anses tillräckligt ådagalägga, att någon mera utsträckt förening af post- och telegrafanstalter icke är att påräkna ensamt på grund deraf att post- och telegrafverken blifvit förlagda under samma statsdepartement. Men äfven utan en sådan erfarenhet hade knappt bort kunna uppstå något tvifvel derom att ett samband af ifrågavarande slag icke är egnadt att utöfva något synnerligt inflytande på sättet för användande af de begge verkens personal. Det är endast derigenom att den gemensamme chefen har erforderlig kännedom om ifrågavarande personal, som han kan sättas i tillfälle bedöma, när, genom förflyttningar som af författningarne medgifvas samt genom vidtagande i öfrigt af lämpliga åtgärder, utväg kan beredas att genom samma person — vare sig han användes som föreståndare eller som biträdande tjänsteman — få så väl post- som telegraftjenstgöringen bestridd. Men tydligt är också att i allmänhet icke hos chefen för statsdepartementet kan förutsättas en dylik kännedom af den stora personal som för post- och telegraftjensten behöfver användas.

Härvid bör icke heller lemnas oanmärkt att, äfven om icke bi-

behållandet af särskilda styrelser för post- och telegrafverken skulle verka hinderligt för en mera utsträckt förening af post- och telegrafanstalter, väl kunde uppstå någon tvekan om det lämpliga uti att i synnerlig mån befrämja upprättandet af gemensamma post- och telegrafanstalter, hvilka till *en del* skulle lyda under en styrelse och till *en annan del* under en annan styrelse, då, såsom äfven Riksdagen i skrifvelse den 10 Maj 1871 erinrat, kontrollen öfver två olika verks kassor hos en och samma tjänsteman måste blifva ofullständig, så vida icke båda dessa verk hafva gemensam öfverstyrelse och bokföring.

Också har, då år 1875 beslöts att ånyo och fullständigt, borde förernas post- och telegrafverken i Tyskland, särskildt gjort sig gällande betydelsen af en sådan förening äfven hvad angår de orter med större rörelse, der en fullständig sammanslagning af post- och telegraftjensten icke kunde anses ändamålsenlig; hvarjemte uppmärksamheten blifvit fästad derå att, så länge för postverkets och telegraftjänstens förvaltning och för bedrivande af den rörelse, som af dem besörjes, användes särskild personal, ovedersägligen, å olika platser, för arbete af likartad beskaffenhet dubbla inrättningar och dubbel personal äro i verksamhet, under det att för den allmänna samfärdseln just post- och telegraftjänstens förrättande å samma plats skulle innefatta en fördel.

Slutligen har, i sammanhang med frågan om post- och telegrafverkens förening, i en reservation, bifogad ett löneregleringskomiténs betänkande, blifvit anfördt,

dels att telegrafverket är en i grunden teknisk inrättning och att hos dess tjänstemän fordras en teknisk utbildning, som synes hafva antagits utgöra ett hinder för verkets förening med postverket;

dels ock att, då Riksdagen beviljat medel till bildande af en särskild pensionsinrättning för telegrafverket och medgifvit att chefen för samma verk upptages bland de embetsmän, hvilka, jemlikt 35 § Rege- ringsformen, innehafva förtroendesysslor, icke förekomme skäl antaga att Riksdagen afsett ett fullständigt införlifvande af telegrafverket med postverket.

Hvad det utan tvifvel mycket viktiga tekniska elementet inom telegrafverket angår, lärers detsamma få anses skäligen tillgodosedt genom uppförandet år 1878 å telegrafverkets stat af en särskild teknisk byrå, vid hvilken finnas anstälde, jemte byråchefen, en öfveringenjör och en förrådsförvaltare; hvarförutom å byråns stat är upptaget anslag till ingenjörers aflönande.

Beträffande åter antagandet, att Riksdagen icke skulle anse vidare böra ens ifrågakomma någon förening af post- och telegrafverken, lärers endast böra hänvisas till Riksdagens genom skrifvelse den 14

Maj 1878 meddelade beslut derom att, såsom vilkor för åtnjutande af förhöjd aflöning, tjensteman hos så väl Generalpoststyrelsen som Telegrafstyrelsen borde förpligtas underkasta sig den förändrade tjenstgöring, som kunde blifva en följd af de bägge verkens förening.

Då sålunda de skäl, hvilka blifvit anförda mot en sådan anordning som motionen afser, dels, till följd af flere i en senare tid inträffade förändringar, förlorat sin betydelse, dels i öfrigt icke äro af beskaffenhet att förringa vigten af de omständigheter, hvilka tala för genomförande äfven inom vårt land af en reform, som redan blifvit vidtagen inom de flesta andra länder med mera utbildadt kommunikationsväsen, anser sig Utskottet böra hemställa,

det Kammarerna måtte för sin del besluta, att Riksdagen hos Kongl. Maj:t i underdånighet anhåller om utarbetande och framläggande för näst sammanträdande Riksdag af ett sådant, på post- och telegrafverkens förenande under en gemensam styrelse grundadt, organisationsförslag, som i Riksdagens skrifvelse den 10 Maj 1871 omförmäles.

Stockholm den 13 April 1880.

På Utskottets vägnar:

C. Fr. WÆRN.

Reservationer:

af Herrar *Wærn* och *Lawell*.
